

Irodalmi Folyóirat

IV. évfolyam

1. szám

Magyar Gimnázium

Kastl, 1992. február

Mit hoz a jövő ?

A SZIGET

Alakítsunk közösséget !

Aközösség az ember számára nagyon fontos, hiszen az magát az ember szabadságát jelenti. Sokan a szabadság fogalmán a függetlenséget értik, pedig az épp a szabadság ellentéte. A szabadság egy emberi viszony. Egy közösség adhatja meg, viszont ez a közösség meg is foszthat tőle.

A minden emberi kapcsolattól elzárt ember például egy lakatlan szigeten csak látszólag szabad. Ott a természet törvényei uralkodnak, amelybe nincsen beleszólása. Csak elfogadhatja azokat.

Ha egy szigetre sok ember érkezik, s elindul a maga útján, mert ő "szabad" akar lenni, csak saját magáról akar gondoskodni, akkor az éhség az embereket előbb utóbb az egymás elleni harcra kényszeríti. Saját érdekében a másik ellen fordul. Az emberek rájönnek arra, hogy tulajdonképpen egymásra vannak utalva. Törvényeket kell hozniuk, másképpen elpusztulnak.

Ezért tartom fontosnak a közösséget !

Nagy Ildikó 10.o. (1989)

A társadalom kialakulása egy lakatlan szigeten

Krónika

"1999-ben a 8. 9. és 10. osztály tanulói a Csendes-óceánon egy hajókiránduláson vettek részt. Összesen százan voltak. , Egyedül ők voltak a hajón, mert az iskola személyzet nélkül bérelte azt ki, egy egész esztendőre. Szülők, tanárok, nevelők, azok akik jogilag felelősek értük, olyan elektromos kommunikációs berendezésekkel rendelkeztek, melyek a kötelező gondoskodás és felelősségvállalás előírásainak 100%-osan eleget tettek.

Nem volt hát szükség személyzetre sem, mert a legmodernebb automata hajó volt, robot-gépek készítették el a reggelit, ebédet, vacsorát, ők feszítették ki a vitorlákat, ha fújt a szél, s ha beállt a szélcsend, beindították a motorokat. Ők tartották a kapcsolatot a szárazfölddel, amikor a hajó messzi tengereken bolyongott.

Egy hajnalban a fiatalok, egy lakatlan sziget partján ébredtek fel, csuromvizesek voltak és fáztak...a hajó eltűnt."

Mit tanácsolnál a többieknek?

Én, ha szóhoz jutnék, azt tanácsolnám, hogy először is válasszuk meg azt, akire mindenki hallgat, fővezérnek. Utána kutassuk át a szigetet, hogy vannak-e még emberek rajtunk kívül. Ezután építenénk házat bambuszból, arra az esetre, ha soha többet nem találunk meg.

Kacsó Enikő

Egy reggel a homokos tengerparton ébredtem. Fáztam, a levegő is hideg volt, de ráadásul, még csupavizes is voltam. Mikor körülnéztem, láttam, hogy a hajó sehol, a barátaim is ájultan fekszenek a homokban, és ugyanúgy ébredeztek mint én. Mind tanácstalanok voltak, és amikor ráeszméltunk, hogy mi is történhetett valójában, pánikba estünk, de a hideg lehűtötte a forró fejünket, és így mindenki, minden megbeszélés nélkül, elindult egyszerre egy szélről védett helyet keresni.

A gyengébb idegzetűek, még akkor is, a már ezerszer feltett kérdéseket hajtogatták:

- Hol vagyunk ?
- Hol a hajó ?
- Mi történt vele ?
- Életben maradunk ?•

De mivel senki sem tudott válaszolni, lassan ők is elhallgattak.

Nem is olyan hosszú menetelés után találtunk egy megfelelő helyet, amely még száraz is volt, úgy hogy megpróbáltunk tüzet gerjeszteni. Szerencsére ez könnyen ment, még gyufa nélkül is, mert a félelemtől is nagyobb az önfenntartó ösztön az emberben, ezért elég találékonyak voltunk. Leültünk a tűz köré megbeszélésre. Még a vagányabb fiúk is csak rémülten dadogtak. Így hát az okosabbak közül néhányan elég józanul tudtak határozni, mi legyen.

A beszélgetés lényege lerövidítve:

- Hol lehetünk, mi történt a hajóval, életben maradunk ?

Körülbelül ezek a kérdések hangzottak el, amelyekre a "nagyfiúk" sem igen tudtak válaszolni.

Végre akadt egy gyerek, akin nem tört ki a pánik, és szakszerűen körülhatárolta azt a területet a Csendes-óceánon, ahol mi lehetünk. Arra a kérdésre, hogy hol lehet a hajó, azt válaszolta:

- Nem tudom, de azzal ne is törődjünk; azt javaslom, hogy állapítsuk meg, mi hova kerültünk, járjuk körül a szigetet !

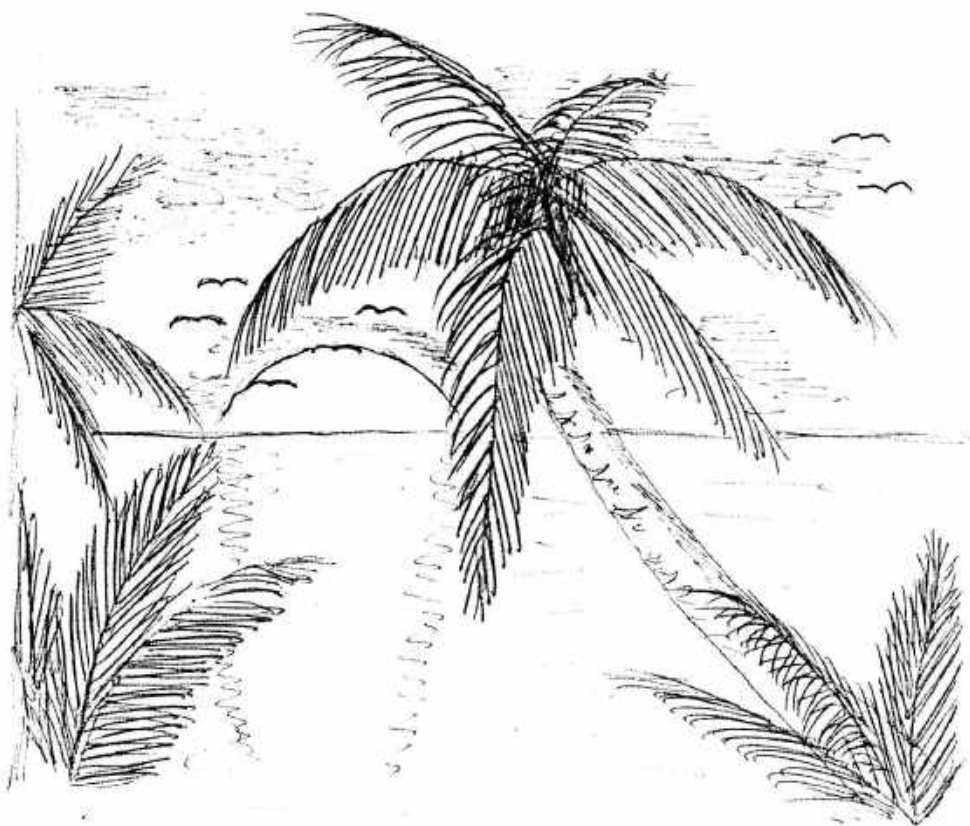
Mivel mindenki helyesnek tartotta az ötletet, elindultunk a sziget felfedezésére.

Surányi Nóra

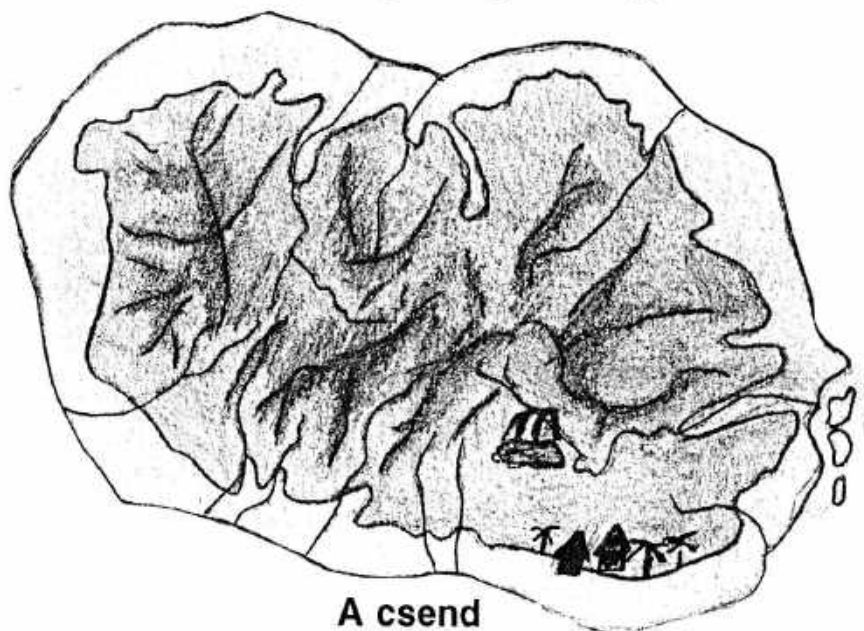
Cél: A túlélés

Feladatok:

1. Megbeszélést tartani
2. Válasszunk magunknak vezért (titkos választással)
3. Földeríteni a terepet
4. Betegellátás
5. Közösséget létrehozni, megszervezni
6. Munkamegosztást létesíteni•
7. Élelem és ital biztosítása
8. Törvények megfogalmazása
9. A csoportvezetők választása

A boldogság szigete

A csend
írta Kristóf János

.....
.....
.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
.....

.....vége.

A SZIGET ALKOTMÁNYA

- 1.§ Közösségünkben egyszerre csak egy valaki beszéljen, s mindnyájan fordítsuk feléje figyelmünket !
- 2.§ Ő ne éljen vissza türelmünkkel, minél előbb adja át valaki másnak a szót !
- 3.§ Alkoss közösséget ! Ha feladod függetlenségedet, szabad leszel!
- 4.§ Kinevezés tilos ! Minden hatalmat választani kell, titkosan !

Lefelé az Őrszikláról

Milyen gyönyörűek is ma a csillagok -
gondolom, miközben lefelé ballagok
este a lépcsőn az Őrszikláról,
S az égre szögezve tekintetem
elcsúsztam, s most fáj...valahol.

Mottl Gergely

Karácsony előtt

Felénk küldi jeges szelét
Télidő, a nap későn kél,
Eljött a tél, s hideg kezét
Most vállamra téve mesél.

Buzás Veronika

ERŐPRÓBA

Krónika.

“-Na te kalendáriumos, ugye egy hónap múlva lesz karácsony este. Ez az 5. esztendőnk a szigeten.

— Gondoltam rá. Szóltam a papnak. Meg kéne ünnepelni szépen. Szüleinkről még semmi hír. Nem jelentkeztek, de most már megélünk a saját lábunkon is. Igaz, hogy szüleink nagyon hiányoznak. Rájuk gondolunk majd Szentestén.

— Csodálatos, hogy milyen jólétet teremtettünk itt. Van házunk, zöldségeskertünk, állataink, s még szabadidőnk is. A Boldogság-szigetének nevezhetnénk, ha nem lennének egyedül.

— Allj! Megőrülök egy hajó!

— Egy csónak az, nem látod. Négyen ülnek benne.

A másik elkezd kiáltozni: — Testvérek, gyertek!

— Emberek jönnek, emberek érkeztek!

A csónakot a hullámok egyre közelebb sodorják a parthoz. A sziget népe rohan a part felé. A házból, a bokrok közül, az erdőből, a szélrózsa minden irányából. Az őrsziklán álló meglepette a sziget zászlaját. Az első már csak 100 m-re voltak a csónaktól, mikor annak orra a homokba fölemelkedett. A bennülők kiugrottak, az egyik kezében villant valami. Hangos dörrenés. Mindenki megdermedt, megállt. A vezérelőre esett. Az idegen szava elejét vette annak, hogy segítségére siessenek:

— Ha valaki megmozdul lövök!

A dermedtség részben a félelemből eredt, de inkább talán abból, ami megfagyasztotta a sziget lakóinak szívében a vért: erre a tragédiára soha senki nem gondolt.

A szörnyű és ronda valóságra ébredtek, s nem tudtak sem megmozdulni, sem gondolkozni. A rémület megbénította őket. A másik háromnál is fegyver volt.

— Eddig minden nevézséggel megbírkóztunk - gondolta a bölcs."

Fantázia

Mindenki fektüdjön hasra! -hangzottak el a rémisztő szavak. A négy idegen körülment, mindenki kezét megkötözték, majd megmotozták őket. Gyerekfaragta kések és más egyszerű harci eszközök kerültek a földre. Ki gondolta volna, hogy egyszer komolyabb fegyverekre is szükség lesz. A gyerekek fejében megválaszolhatatlan kérdések keringtek: kik ezek, miért jöttek...?

Később a sziget lakóit egy helyre tömörítették, és egész nap ott őrizte őket az egyik idegen. Egy emberről azonban teljesen megfedeztek. Az őrsziklán álló őrszemről. Ő is örült az idegeneknek, kezdetben azt hitte, hogy egy közelben horgonyzó hajóról jöttek, akik haza tudják vinni őket a szigetről. De az első lövések eldördülése után rájött, hogy ezek az idegenek nem jó szándékkal jöttek hozzájuk. Láta, mikor a vezér előre esett a homokban, és azt, amikor a társait hátrakötözött kezekkel elhurcolták az erdőbe. Ekkor keresett magának egy védett zugot, ahol biztos, nem találják meg. Csak az éj leple alatt jött elő onnan, tudva, hogy segítenie kell a többieknek. Ellopódzott a táborig, ahol társait őrizték. Szerencsére csak egy őr volt, az is eléggé kába állapotban, a fáradtságtól. A következő pillanatban azonban már ájultan terült el a földön, mert az őrszem egy kókuszdióval hátulról fejbe vágta. Majd elkezdte kioldani a többiek köteleit. Még a felénél sem tartott, mikor a másik három idegen érkezett vissza. Puska most nem volt egyiknek a kezében sem, így a sziget lakói nyugodtan rájuk rontottak. Pár perc múlva a négy betolakodó ott feküdt a földön megkötözve. Ekkor következtek a vallatások, és csak most jöttek rá, hogy mekkora félreértések történtek ezalatt az egy nap alatt. Az idegenek hajótöröttek voltak, és már második napja sodródtak a tengeren. Mikor meglátták a partokat, azt hitték, hogy egy lakatlan szigetre értek, mert ez a sziget nem volt megjelölve a térképtükön, és igencsak meglepődtek, amikor több tucat ember rohant feléjük kiáltozva.

Emiatt a félreértés miatt halt meg a sziget vezetője is. De szerencsére, ennek a borzalomnak már vége, és most már nyugodtan készülődhetnek a karácsonyra.

Nemes Zsófia

Krónika

“Csak egy valaki szólalt meg, a legeggyűbb, akit a többiek butának tartottak. Éles hangon visított:

- Mi is magyarok vagyunk!

S a támadók zavarba jöttek, elbizonytalanodtak, mi pedig közelebb, egyre közelebb kerültünk hozzájuk. Öt perc múlva megkötözve, lefegyverezve feküdtek előttünk.”

A közösség törvényt ül

A másodrendű vádlott visszaemlékezése /Berdefi György/

Rögtön a főtérre vittek minket. Gúzsbakötve hozzákötöttek egy fához, (mert valamelyik hülye kitalálta, hogy a Winetouban is így csinálták) s egymástól olyan távolságra tettek, hogy ne tudjunk beszélgetni. A ruhám még csuromvíz volt és fáztam. Még fel sem fogtam, hogy tulajdonképpen mi is történt körülöttem. Minden olyan gyorsan ment végbe...

...és már meg is voltunk kötözve. Már minden késő volt, s még csak meg se tudtuk magyarázni, hogy miért löttük le közülük az egyiket (a halott társukat már nem támaszthattuk fel!). Félttem, hogy minden kihallgatás nélkül felakasztanak az első fára, vezetőjük haláláért. Egy-egy őrt állítottak mellénk, a többiek nagyrészt szétszóródtak kunyhóikban, de mintha mindenhol gyilkos szemek figyeltek volna minket. Szökésre nem is gondolhattunk. Pár szót elkapva az örök beszélgetéséből, azt összerakva kiderült, hogy csak este döntik el sorsunkat. Lassan telt az idő, fáradt voltam és ideges, de valahogy végül mégis sikerült félálomba zuhannom. Durva kezek ébresztettek fel, hogy leszedjék elszibbadt végtagjaimról a húsomba vájódott vékony, indaszerű, erős köteleket. Idáig a kötél tartott úgy, hogy még moccanni se bírtam, s ahogy most eloldoztak, elgémberedett lábaim nem bírták el hirtelen a testsúlyomat és összeestem. Fölráncigáltak, és a többiekkel együtt (megint) a főtérre vezettek. Este volt.

Mármajdnem mindenki megérkezett, (mi voltunk a díszvendégek!) Dühödt, sötét szemek villogtak ránk, ahogy elvezettek a tömegben nyílt vékony résen keresztül. Nagy változáson ment át közben a főtér, s még csak most tűnt fel, hogy mindenhol tüzek világították be az egész környéket. Előttünk, egy nagy faasztal mögött ültek a bírálóbizottság tagjai. Az arcuk kifejezéstelen volt, nem voltak valami biztatók. Körülöttünk vészjóslóan morajló emberfal vett körbe, kíméletlenül. A tűz fényénél gyülekező alakok árnyékai megnyúltak és mintha félelmetes táncot jártak volna a földön. A morajlás egyre hangosabb lett. Egyesek már durván ránk kiabáltak, hogy "GYILKOSOK" !

Nem sok jót ígértek a körülmények.

A középső nagyobb székéről felállt a bíró. Hirtelen mindenki elhallgatott. Kicsit várt, hogy ezzel is érzékeltesse ennek a gyűlésnek a jelentőségét, majd minden szót végiggondolva, beszélni kezdett:

— Nem mindennapi eseményre gyűltünk itt össze. Egész délután az erre megválasztott bírálóbizottsággal együtt azon tanácskoztunk, mit csináljunk ezzel a négygyel, akik felborították a szigetünk nyugalmit, hogy egy társunkat, a vezetőnket meggyilkolták. Első (indultatos) haragomban már megöltem volna őket, de nekünk nem szabad azzal válaszolnunk, ahogy ők csinálták, mert nem ismerjük az indítékaikat. Oldozzátok el őket, hiszen úgysem tudnak innen elmenekülni (legalábbis élve nem !!!). A népet pedig kérem, - mint az új megválasztott vezető -, hogy hallgassák végig őket csendben, és tanúsítsanak egy kis megértést irántuk! Ész irányítsa döntéseinket és legyünk emberségesek is. Olyan volt mint egy szörnyű álmom, a szívem a torkomban dobogott, s tudtam, hogy nem kevés a tét, lehet, hogy az életünkbe fog kerülni... ...s reméltem, hogy barátaim is így érzik (bár nem beszéltem velük), s őszinték lesznek. De csak hallgattak, s a hallgatás most csak rontotta a helyzetet. Szólni akartam, de nem jött ki hang a torkomon; majd még egyszer megpróbáltam:

— Hadd mondjam el, hogy hogyan is kerültünk erre a szigetre. A világ nagy katasztrófát szenvedett el. A hajónk hatalmas viharba került és valahogyan léket kapott. Alig harmincan voltunk a fedélzeten. Mindenki fejvesztetten rohanguált és csak a saját életének és értékeinek mentésére gondolt. A hajó véstesen sülyedt. Az első csónakokat már leengedték a vízre, s erősen kellett tartani, hogy meg ne dőljenek. Az első ügyetlenül, kapkodva lemasztak. Tombolt a vihar! Egy férfi kiáltotta el magát: "nincsen elég csónak és páran itt fognak meghalni." Hirtelen kitört a pánik. A legénységet félrelökve mindenki a mentőcsónakokhoz rohant. Mi egy négy személyes csónakba szálltunk be. Ellöktük a kis csónakot és elkezdünk evezni (mindenkinél volt víz, és párnapi élelem. Ekkor még nem tudtuk, hogy milyen kevés is ez!). Hatalmas erővel dobáltak a tajtékzó hullámok. Próbáltunk minél messzebb kerülni a sülyedő hajótól, hogy a sülyedés közben keletkezett örvény magával ne rántsón. A szitáló vízcseppek eltakarták a többieket a szemünktől, majd teljesen elvesztettük őket. Hiába kiabáltunk, a hullámok elnyomták a hangunkat. A hajó kiálló orrát még látni véltük a ködben, ahogy derékszőgben megdőlvé az végleg elsülyedt. Alig egy órája még együtt volt az egész társaság a nagy társalgóban, és ki tudta volna, hogy mi lesz. De hol van part és mi fog vární ráánk? Éhhalál a vizen és miután a negyedik napon elfogyott az élelmünk, már teljesen feladtuk a reményt... Három napi vergődés után reggelre értünk ide. Mikor megláttuk távolról a földet, alig akartunk hinni a szemünknek. Azt hittük lakatlan lesz, hát nem az volt. Mikor már térdig ért a víz, kiugrottunk a csónakból, s elkezdünk rohanni a part felé. Először csak pár rongyos ősembert láttunk felénk rohanni egy sziklamögül, de pár perccel később már egy egész falka csörtetett felénk.

Morajlás futott végig a szigetlakók között, de gyorsan elhalkult.

Folytattam:

— kések, bunkók voltak a kezükben (a földművelő eszközök). Nem tudtuk mire vélni a dolgot! Az első már pár száz méterre volt tőlünk, s a távolság fokozatosan csökkent. Mellette egy örült ugráló alak futott, mint egy eszeveszett úgy sikoltozott. Az a varázslótok? - kérdeztem gúnyosan.

— Nem, - válaszolta a bíró - ez a szegény - és a sorban előreállt emberre mutatott - együgyű! A földekről jöttünk be éppen, amikor jelentették az őrszikláról, hogy csónak érkezik. Ezért voltak a kezünkben a szerszámok. De miért löttétek le a vezérünket? Miért kellett ölni?

— Én másképp emlékezem, s nem tudom melyikünk hibbant meg? - lépett előre John. Összezezentem, de ő csak folytatta!

— Az atomháború kitört. Megszöktünk a hadseregtől, és egy kis csónakkal négyen kimerészkedtünk a nagy tengerre. Napokat, estéket hajóztunk, kaja nélkül. Egyik este egy hatalmas lobbanást láttunk az égen és egy másodpercre minden fényözönben ragyogott. Arra gondoltunk, hogy családunk, házunk, mindenünk elveszett, és hogy most mi vagyunk az egyetlen túlélők. Valahogy a tengeren egy olyan sávba kerültünk, hogy minket nem érintett az atom sugárzása. Már majdnem a halál szélén álltunk, amikor megláttuk ezt a szigetet. Láttuk, hogy emberek rohannak fénk, mint az örültek. Kapásból az atomháborúra gondoltunk, és az utóhatásaira. Minél közelebb kerültünk a parthoz, annál közelebb kerültek ők is hozzánk. Nem tudtuk, hogy ezek széttépnek vagy térdre borulva fognak könyörögni, hogy segítsünk nekik. Partot értünk, rohantak felénk, sehogyan sem tudtam leállítani őket. Eszünkben csak a járványok és fertőző betegségek jártak. És ezért félelmemben elsütöttem a vadászfegyvert...nem tudtam, hogy ezeket még nem érintette az atomsugárzás...

...Hirtelen félbeszakította őt a bíró:

— Te vagy a vezérük ?

— Nem ! - válaszolta John határozottan.

— Mi mind a négyen csak túlélők vagyunk ! - vettem át a szót. Egy hatalmas katasztrófa túlélői.

— Mi is ! Talán tudtok valamit a külvilágról, hogy hol vagyunk? - kérdezte reménykedve a bíró.

Teljes csend lett, egy pissenést sem lehetett hallani, minden szem rám tapadt...

...Hirtelen rájöttem, hogy életünk még a kezükbe van. Csendesen visszaültem a helyemre.

— A negyedik vádlott álljon fel. - Felálltam. A bíróság most engem fog kikérdezni. Három társamat már kihallgatták. Most én következem.

— Mondja el az Ön szemszögéből, hogy hogyan dördült el a lövés!

— Mást én sem tudok mondani, mint a társaim. Mikor megszöktünk az alakulatunktól, már tudtuk, hogy be fog következni a mindent elpusztító atomrobbanás, de amikor valóságban láttuk, mégis óriási csapás volt. A családtagjainkra gondoltunk, akik meghaltak. Nem értettük, hogy mi miért nem haltunk meg, de úgy gondoltuk, hogy mi vagyunk az egyetlen túlélők. Ez a tudat és a több napi éhen és szomjan való hánykolódás a tengeren szinte az örületbe kergetett minket. Mikor megláttuk a szigetet, és hogy emberek is élnek rajta, nem arra gondoltunk, hogy nem vagyunk egyedül mint túlélők, hanem arra, hogy sugárfertőzöttek vagyunk. De mivel nem volt élelmünk, és vízünk, ezért ki kellett mennünk a partra. Mikor láttuk, hogy rohantok felénk, különböző szerszámmokkal a kezetekben, már minden örült gondolat megfordult a fejünkben. Én arra gondoltam, hogy meg kellene állítani titeket, hátha mégis kaptunk a sugárzásból. Én is arra gondoltam, hogy löni kéne egyet, hátha a lövés hangjára megálltok. Johnny előbb lőtt, és meggyőződése, hogy igaz, amit állt, hogy csak véletlenül találta el azt a gyereket.

Leültem, és az ügyész vette át a szót:

— A vádlottat szándékos emberöléssel vádolom, mentő körülményeket nem találok, s ezért kérem a bíróságot, ítélje a vádlottat halálra.

A védő kért szót, s egy fiatal, karcsú nő állt fel. Epedő tekintetek csüngtek rajta...látszott, bármit mond, fanatikusan követik. Vajon miért vállalta el a védelmünket? Mindenesetre megnyerő teremtség volt...

— Az első rendű vádlott az életét védte. Az ismeretlen nép szinte az életére tört. Az úgyszólván nehéz lelkiállapotban levő férfi egyetlen kiutat látott a megmenekülésre, mégpedig, ha feléjük lö, talán észhez térnek. És abban a pillanatban az emberek vadul közeledtek felé; ő sokkot kapott. Semmire sem gondolva csak lőtt. Nem ítéltük el, hiszen erős felindultságában követte el tettét.

Mi mást is tehetett volna?!

Véleményem szerint az elsőrendű vádlottat felmenthetjük vétsége alól, hiszen ő csak azt tette, amit valószínűleg mi is megtettünk volna. És különben is, annyival több az esély a túlélésre, minél többen élünk a szigeten.

Mindenki beszélgetni kezdett. Nem tudtam, hogy sikerült-e meggyőzni őket, vagy még mindig úgy gyűlölnek. Társaimra néztem. Ők is türelmetlenül várták az ítéletet. A bölcs felállt az asztaltól és félrement egy kunyhóba tanácskozni a többiekkel. Éveknek tündek a percek, de végül csak kijöttek. Teljes csend lett. Feszülten vártuk a fejleményeket. A beszélgetések abbamaradtak. Fáztam és izzadtam egyszerre. Felálltak mind az öten, olyan lassan, hogy az már fájt.

— Álljatok fel, ti is, - mondta a bíró és szeme mindent elárult - a bírálóbizottság a következő határozatot hozta:

Négy bírótársammal azon a véleményen vagyunk, hogy nem indokolt a vádlottat halállal büntetni. A társadalmunkban kialakult emberiséget előtérbe helyezve, úgy gondoltuk, hogy megbocsájtunk nekik. De ne csak mi döntsünk! Ilyen súlyos ügyben ítéljen a közösség! Népszavazás mondja ki az ítéletet.

Tíz perccel később eldőlt az eredmény:

— A szavazatok számát nem közöljük, mert itt a szigeten a szavazatok többségét mindenki elfogadja, tehát egy 51 %-os eredmény is 100 %-osnak minősül. A közösség tehát ebben az esetben a vádlottakat felmenti és egy szívvel, egy lélekkel ünnepélyesen befogadja.

* * *

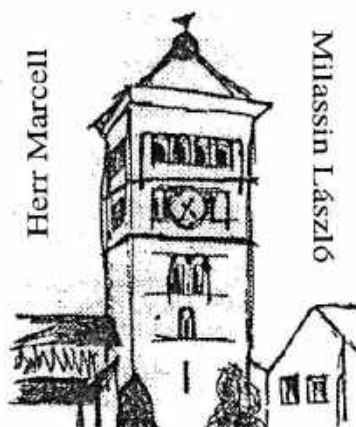
A krónikás így fejezi be a történetet:

"Az emberiség egy világkatasztrófa áldozata lett. Csodával határos módon a Sziget lakói éltek egyedül túl. De így fennmaradt a remény halovány szikrája, hogy a földet egy új, egészséges emberfaj népesíti be, és egy olyan igazságos, szabad társadalom bontakozik majd ki, amiről mindannyian egyelőre csak álmodozunk."

A cikkeket írták:

Balog Péter 10. o.
Berdefi György
Boross Bea 10. o.
Buzás Veronika
Csengő Zsuzsa 10. o.
Dobozy Dorottya
Horváth Szilvia 10. o.
Kacsó Enikő
Kamarás Endre
Kristóf János (1988)
Miklós Pál
Mottl Gergely
Nagy Ildikó (1990)
Nemes Zsófia
Nyáry Gusztáv
Surányi Adrián
Surányi Nóra 8. o.
Susits Ádám
Szabó II László
Végvári Réka 10.o.
Vincze Krisztián

Grafika:

Következő számunkban:

Folytatás és visszhang

IMPRESSUM

Tiszteletbeli főszerkesztő:

Rőczey János

Felelős főszerkesztők:

Üsztöke Gábor

Berdefi György

Műszaki főszerkesztő:

Fara Sándor

Munkatársak:

a 9. osztály diákjai

A szerkesztés 386-SX IBM-
kompatibilis számítógépen
készült a kiadóban

© 1992 Fara Sándor
MD-PRESS COMPUGRAPHIC

W-8455 Kastl